

Waarom en hoe iemand zijn 'Heer Advocaat' vermoordde

Het barbaarse einde van een top advocaat

Het barbaarse einde van een top advocaat • Tijd voor Maastricht • 1

Op donderdag 9 april 1885, 's middags om ongeveer half twee, werd de Maastrichtse top advocaat mr. Eugène van Oppen in zijn woonhuis te Maastricht, waar tevens zijn advocatenkantoor was gevestigd, bruto vermoord. Ook zijn twee oudste kinderen lieten daarbij het leven. De dader was de vijfenvijftigjarige Cesar Timmermans uit Heerlen.

De moord geschiedde niet in een opwelling, was géén ongeluk en ook niet het resultaat van een stoornis in de impulsbeheersing. De moordenaar stond niet bekend als een psychopaat of crimineel, voor wie een mensenleven niet telde. Integendeel, afkomstig uit Sittard en woonachtig te Heerlen, had de dader nog nooit een vlieg kwaad gedaan. Hij was een doorsnee burger die een normaal bestaan leidde als koopman en winkelier. Na het overlijden van zijn eerste echtgenote was hij voor de tweede keer gehuwd. Uit zijn eerste huwelijk had hij twee kinderen, een dochter en een zoon. Uit het tweede huwelijk werd nog een gehandicapte dochter geboren die van beide ouders alle zorg kreeg die ze nodig had. Wat dreef deze man dan tot deze weezinwekkende daad waardoor hij twee gezinnen, dat van de advocaat en zijn eigen gezin, in het ongeluk stortte?

Uit de verschillende brochures die Timmermans daarover schreef, blijkt dat hij zich door zijn voormalige raadsman, mr. Eugène van Oppen, bedrogen en bestolen voelde. Bovendien bleek hij niet in staat te zijn om een punt te zetten achter de geschillen die hij jaren lang, door middel van gerechtelijke procedures, tegen mr. Van Oppen had uitgevochten. Deze processen hadden Timmermans erg veel geld gekost waardoor zijn gezin er in financieel opzicht behoorlijk op achteruit was gegaan. Volgens Timmermans had mr. Van Oppen hem alles afgepakt en was hem groot onrecht aangedaan. Dit bittere gevoel liet hem niet meer los en voedde in de jaren daarna de behoefte om zich op mr. Van Oppen te wreken.

Deze wraakgevoelens bereikten een hoogtepunt toen eerst een aantal percelen grond van Timmermans werden verkocht en enkele jaren later zelfs zijn woonhuis. Dat daardoor zijn vrouw en zijn gehandicapte dochter op straat kwamen te staan, was voor hem niet te verteren. Van dat alles gaf hij mr. Van Oppen de schuld. Hij was daardoor zo vervuld van haat en wraakgevoelens dat hij op 9 april 1885 de daad bij het woord voegde. Hij ging naar Maastricht waar hij willens en wetens zijn afschuwelijke misdaad pleegde. Timmermans had achteraf geen spijt van wat hij had gedaan. Integendeel, hij was opgelucht omdat hij zich had gewroken en mr. Van Oppen eindelijk zijn verdiende loon had gekregen. Dat hij tijdens zijn aanslag ook de twee oudste kinderen van zijn voormalige raadsman om het leven had gebracht, vond hij jammer, maar echte spijt had hij ook daar niet van.

Timmermans werd door het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch veroordeeld tot levenslange gevangenisstraf. Zijn leven tussen de gevangensmuren duurde niet lang. Na ongeveer twee en een half jaar overleed hij aan keelkanker, achtenvijftig jaar oud.

9 789077 579343 >

ISBN 978-90-77579-34-3

Mosae
Limburgse cultuur-historische publicaties

M

Tijd voor Maastricht • 1

